

2016. december 4. – Advent 2. vasárnapja
Mt 3,1-12 – Első üzenet: új felismerés

A próféta üzenete ez: aki Istent be szeretné fogadni, annak új felismerésre kell térnie. Mert a régi nem működik. A régi hittel, elképzelésekkel, vallási gyakorlatokkal nem lehet már Istent követni. Vagy nem a valódi Istent. Nekünk meg azt kell megkérdeznünk magunktól – itt, ebben a bűnbánó időben –: Érezzük-e azt, hogy befogadtuk Istent, vagy, hogy Isten él bennünk? És a valódi Isten él-e bennünk?

Nehéz itt eligazodni, hogy milyen Isten a valódi. Hiszen Istenről sok mindent hitt, gondolt, beszélt és hitetett el az ember, a vallások, az egyházak. Isten a csipkebokorban így határozta meg önmagát: „Vagyok, aki vagyok.” Nem vagyok más, csak önmagam. Nem vagyok: uralkodó, király, varázsló, gazdag ember, bíró. Csak önmagam vagyok, aki a szeretet. Mi pedig uralkodónak, királynak, varázslónak, ítélkező bírónak akarjuk látni és láttatni őt. Hogy miért? Talán mert magunkból indulunk ki, és a tapasztalatokból. Aki nagy, hatalmas, az csak Úr lehet.

Megtérni csak abban lehet, hogy Istenről azt gondoljuk, és csak azt gondoljuk, hisszük és hagyjuk megtapasztalni, ami valóban Ő. Amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, nem a laktanyák előtt prédikált az erőszakmentességről, nem a bordélyok előtt moralizált, és nem a gazdagok palotáinak ajtaját törte be. Egyedül a templomban okozott ribilliót. Pontosan tudta, ha ott rend van, magyarul a valódi Isten lesz a középpontban, akkor megoldódik, helyére kerül a katonák, utcalányok és gazdagok sorsa is. Ha Isten a helyén van az ember életében, minden más is a helyére kerül.

Növelj bennünk a hitet! – kéri Jézust Lukács evangéliumban a tanítványok. Hiszen ők is az új felismerést akarják: többet, teljesebbet, igazabbat. Ma már ez is aktuális: követhetőbbet. Ezzel kifejezik minden ember alapvető vágyát: egyre közelebb szeretnének kerülni Istenhez. Viszont azt látjuk, hogy ez nem igaz, az emberek nem akarnak Istenhez közel kerülni. Legalábbis az arányok egyre rosszabbak.

Miért? Alapvetően azért, mert az embernek kettős természete van, egy égi és egy földi. Az égi természete szeretné átalakítani (Istennek tetszővé tenni) a földit, a földi ember meg védekezik ez ellen. Sőt egyre jobb védekezési mechanizmusokat dolgoz ki, természetesen nemcsak önmaga, hanem számos embert meghatározó tényezőn (agymosásokon) keresztül.

Az égi ember (a teremtett isteni rész bennünk) azt akarja, hogy a földi énünk – ahogyan élünk – az égi énünket tükrözze. A földi énünk pedig kifejlesztette a védekezés mechanizmusait. Ez az ego bennünk. Bármit tesz az égi énünk, visszapattan az ego páncélján. Nem az ego a rossz, hanem ahogyan ma és egyes embereken működik.

Az tér új felismerésre, aki hajlandó rést ütni a saját személyisége kulturálisan és vallásilag is meghatározott páncélján. Levenni a páncélt nagyon nehéz, de ki lehet nyitni, és engedni, hogy beáradjon Isten teremtő Lelke. A próféta nagyon vallásos embereket szólított fel erre: akiknek az élete Isten és a törvény körül forgott, s akik gondosan vigyáztak arra, hogy ne vétsenek az előírásokkal ellen. Tehát ez a felszólítás nem a hitről szól, hogy idáig ebben hittél, most pedig higgy ebben és ebben. Hanem változtasd meg a gondolkodásodat, tudatosodj. Ez a folyamat nem víz, hanem tűz az ember életében.

Garay András, *Dunakeszi*